

Sygn. akt: WZ 22/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Jan Bogdan Rychlicki (sprawozdawca)

SSN Jerzy Steckiewicz

Protokolant : Marcin Szlaga

bez udziału stron, w sprawie płk. rez. G. C., płk. rez. J. K., płk. rez. A. X. i cyw. D. N. oskarżonych z art. 231 § 1 i 2 i innych k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 27 sierpnia 2013 r., zażaleń oskarżonego płk. rez. G. C. i adw. M. Z. obrońcy oskarżonych płk. rez. G. C. i cyw. D. N., na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 czerwca 2013 r., sygn. akt: So. [...] stwierdzającego sprzeczność interesów między oskarżonym płk. rez. G. C., a płk. rez. J. K. reprezentowanych przez adw. M. Z., a także sprzeczność interesów pomiędzy oskarżonym płk. rez. J. K., a oskarżoną D. N. reprezentowanych przez adw. M. Z.

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy po ponownym rozpoznaniu sprawy płk. rez. G. C., płk. rez. J. K., płk. rez. A. X. i D. N. wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r., sygn. akt: WA [...], uchylił zaskarżony wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 lipca 2011 r., sygn. akt: So [...], wobec płk. rez. G. C. w pkt. I1 i 3, wobec płk. rez. J. K. w pkt. II.1 i 3, wobec płk. rez. A. X. w pkt. III.1, D. N. w pkt. IV

i sprawę oskarżonych w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, zaś w pozostałym zakresie, a to wobec płk. rez. G. C. i płk. rez. J. K. utrzymał go w mocy.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. na rozprawie w dniu 26 czerwca 2013 r. po odczytaniu wyjaśnień oskarżonego płk. rez. J. K. złożonych w dniu 19 stycznia 2006 r. (k.2216-2218), na podstawie art. 85 § 2 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 k.p.k. postanowieniem wydanym w tym dniu stwierdził sprzeczność interesów między oskarżonymi C., a K. reprezentowanym przez adw. M. Z., a także sprzeczność interesów pomiędzy oskarżonymi K., a N. również reprezentowanych przez adw. M. Z.. Zakreślił 3 tygodniowy termin dla oskarżonych C. i N. do ustanowienia innych obrońców. Zobowiązał oskarżonego K. do poinformowania swojego obrońcy adw. J. B., że w związku ze stwierdzoną sprzecznością interesów nie może wyznaczać na swojego substytutę adw. M. Z.. Uznał, że adw. M. Z. może w dalszym postępowaniu reprezentować oskarżonego A. X.

W uzasadnieniu postanowienia podniesiono, że wyjaśnienia oskarżonego K. odczytane na rozprawie w dniu 26 czerwca 2013 r. (zatrudnienie i pozostawanie na stanowisku głównego księgowego kpt. J. L., inicjatywa oskarżonej D. N. w sporządzeniu przez podległego jej pracownika rozkazów specjalnych komendanta szpitala) wskazują na zaistnienie przesłanek o których mowa w art. 85 § 1 i 2 k.p.k.

Na powyższe postanowienie zażalenia wnieśli oskarżony płk. rez. G. C. oraz adw. M. Z., obrońca z wyboru oskarżonych płk. rez. G. C. i D. N.. Zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych poprzez błędne uznanie, że zachodzi sprzeczność w interesach obrony oskarżonych C., K. i N. reprezentowanych przez adw. M. Z. autorzy środka odwoławczego wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości. W uzasadnieniu zażaleń podniesiono, że poza odczytaniem wyjaśnień oskarżonego J. K., Sąd pierwszej instancji *de facto* nie uzasadnił swojego stanowiska. W ocenie żalących w niniejszej sprawie nie zachodzą uwarunkowania, o których mowa w art. 85 § 1 i 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Oba zażalenia są zasadne.

Na wstępie należało przypomnieć, że jeżeli chodzi o sprzeczność interesów obrony oskarżonych C. i K., to kwestię tą rozstrzygnął Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt: WZ 3/13 (k.320-321). Skład orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela wyrażony tam pogląd. Zgodzić należało się z zarzutem podniesionym we wniesionych środkach odwoławczych, że Sąd pierwszej instancji w sposób dowolny dokonał oceny przesłanek zawartych w art. 85 § 1 i 2 k.p.k. W ujęciu tegoż przepisu sprzeczność interesów oskarżonych zachodzi wówczas, gdy oskarżeni wzajemnie pomawiają się o takie a nie inne zachowania, obciążają się nawzajem w postępowaniu karnym gdy reprezentuje ich jeden obrońca. Ta sprzeczność interesów musi być rzeczywista, a nie pozorna. W niniejszej sprawie oskarżeni C., K. i N. nie przyznają się do winy, ale nie obciążają się nawzajem. Więc nic nie stoi na przeszkodzie, aby reprezentował ich w postępowaniu karnym jeden obrońca. W sprawie oskarżonych sprzeczność interesów w prowadzeniu obrony oskarżonych C., N. przez adw. M. Z., jak również w ewentualnym wykonywaniu zastępstwa procesowego w sprawie oskarżonego K. nie zachodzi, albowiem na tym etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji okoliczności wynikające z odczytanych wyjaśnień oskarżonego K. nie wskazują na zaistnienie przesłanek o których mowa w art. 85 § 1 i 2 k.p.k. W związku z tym w uwzględnieniu wniesionych zażaleń należało zaskarżone postanowienie uchylić.

Pouczenie: Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.